

המרופטת

מתוך "סיפורי פיות מאנגליה"
פ. א. סטיל 1918

שבארמון ניסו לגרש אותה מהבית במכות וקללות
וקראו לה "המרופטת" כשהצביעו על רגליה
וכתפיה היחפות והיא הייתה בורחת בבכי
ומסתרת בין שיחים.



וכך היא גדלה, עם מעט אוכל או בגדים ואת זמנה
בלתה מחוץ לבית. החבר היחיד שלה היה רועה
אווזים מוזר ונכה שרעה את להקת האווזים שלו

בארמון גדול על חוף הים חי פעם אציל זקן, עשיר
מאוד. לא הייתה לו אישה ולא ילדים אלא רק נכדה
קטנה שאת פניה הוא לא ראה מעולם. הוא שנא
אותה מרות כי בתו האהובה מתה תוך לידתה.
וכשמטפלת זקנה הביאה אותה אליו הוא נשבע
שהיא יכולה לחיות או למות כפי שתרצה, אך הוא
לא יביט על פניה כל עוד הוא חי.

הוא ישב ליד חלוננו, הביט החוצה לים ובכה מרות
על מותה של בתו האהובה. שערותיו הלבנות וזקנו
גדלו מעל כתפיו, התפתלו סביב כיסאו וזחלו לתוך
חריצים ברצפה ודמעותיו שנפלו על אדן החלון
חרטו תעלה באבן ובנחל קטן זרמו לים הגדול.
בינתיים נכדתו גדלה בלי שיהיה מי שידאג לה או

ילביש אותה ורק המטפלת הזקנה נתנה לה
לפעמים שאריות מהארוחה או מעיל קרוע ישן
מארגז הבגדים הזרוקים. המשרתים האחרים

במבואות הכפר. והרועה הזה היה איש שמח וכשהיא הייתה רעבה או עייפה או קר היה לה נהג לנגן לה על חלילית הקטנה שלו, ואז היא הייתה שוכחת את הצרות שלה ורקדה ביחד עם להקת האווזים הרועשים.

יום אחד סיפרו שהמלך עובר באזור ושהחליט לערוך נשף גדול לכל האצילים והאצילות של הסביבה. סיפרו גם שהנסיך, הבן היחיד של המלך, יבחר בנשף את אשתו מבין הנערות שבחברת המוזמנים. בבוא הזמן נשלחה הזמנה לנשף גם לארמון שעל חוף הים והמשרתים הביאו אותה לאדון הזקן, שישב עדיין ליד החלון, עטוף בשערותיו הארוכות ובוכה לתוך הנחל הקטן שמוביל דמעותיו אל הים.

אך כשהאדון הזקן קיבל את הזמנתו של המלך הוא יבש את עיניו, ציוה להביא מספריים ולחתוך את השערות שלו, כי השערות החזיקו אותו כמו אסיר והוא לא יכול היה לזוז. ואז שלח להביא לו בגדים מפוארים ותכשיטים, ציווה לאכוף סוס לבן בכסף

וזהב כדי שיוכל לפגוש את המלך. אך הוא שכח כליל שיש לו גם נכדה, אותה צריך להביא לנשף. בינתיים המרופטת ישבה ליד דלת המטבח ובכתה, כי לא ניתן לה ללכת ולראות את הנשף המפואר. וכשהמטפלת הזקנה שמעה את בכיה הלכה לאדון הבית וביקשה לקחת אתו את הנכדה לנשף. אך הוא רק אמר לה לשתוק. והמשרתים צחקו ואמרו "המרופטת מאושרת גם בסחבות שלה ובחברת רועה האווזים הידידה. שתישאר בבית. רק לזה היא מתאימה."

פעמיים ושלוש פעמים ביקשה המטפלת הזקנה שהאדון ייקח את נכדתו אתו, אך הוא השיב רק במבטים קודרים וקללות, ובסוף אמר למשרתים לסלק את המטפלת מלפניו.

המטפלת הזקנה חזרה מיואשת לנערה, אך זו בינתיים ברחה כדי לספר לידידה רועה האווזים כמה היא אומללה שלא תוכל ללכת ולראות את הנשף המלכותי.

הרועה ניסה להרגיע אותה כששמע את הסיפור והציע לה ללכת יחד אתו העירה, לראות את המלך

ואת כל הדברים היפים. וכשהיא הביטה בצער על בגדיה המרופטים ועל רגליה היחפות התחיל לנגן צליל או שניים על החלילית שלו, צלילים כל כך שמחים ומעודדים שהיא שכחה את הצער ולפני שהרגישה הוא לקח את ידה ושניהם, עם להקת האווזים לפניהם, התחילו ללכת בריקוד בדרך אל העיר.

"אפילו נכה יכול לרקוד כשירצה בכך" אמר רועה האווזים.

לפני שהגיעו רחוק פגש אותם רוכב צעיר, נאה, לבוש יפה מאוד, ששאל אותם על הדרך לטירה בה השתכן המלך. וכשנודע לו כי גם הם הולכים לשם ירד מסוסו והלך אתם בדרך.

"אתם נראים לי עליזים" אמר "ותהיו לי לחברה טובה."

"אכן חברה טובה" ענה רועה האווזים וניגן צלילים אחדים אך לא דווקא של ריקוד. הייתה זו נגינה מוזרה שגרמה לאדם הצעיר להביט שוב ושוב על המרופטת, עד שלא יכול כלל לראות את הסחבות

שלבשה ולמען אמת עד שלא יכול היה לראות דבר פרט לפניה הנהדרים.

ואז אמר "את הנערה היפה ביותר שבעולם. האם תינשאי לי?"

ואז רועה האווזים חייך לעצמו וניגן יותר יפה מקודם.

אבל המרופטת צחקה "לא אני" אמרה "יצחקו ויביישו אתך וכך גם אותי, אילו לקחת נערת אווזים לאישה. לך ובקש אחת מהגברות החשובות שתראה בנשף המלך ואל תלעג למרופטת מסכנה כמוני."

אך ככל שהיא סירבה כך יפה יותר נגנה החלילית וכך יותר התאהב בה הבחור הצעיר. ולפני שנפרד

מהם ביקש שהיא תבוא בחצות הלילה לנשף המלך, כך כפי שהיא עכשיו, עם רועה האווזים ועם

האווזים ביחד, במעיל הקרוע שלה וברגליה היחפות. והוא הבטיח שירקוד אתה לפני המלך

ולפני הגברות והאדונים המכובדים ויציג אותה ככלתו היקרה והמכובדת.

הנערה סירבה תחילה ואמרה שלא תבוא, אך רועה האווזים אמר לה "נצלי את מזלך כשהוא מגיע, נערת הקטנה."

הגיע הלילה ואולמות הטירה התמלאו באור ובמוסיקה והאדונים והגבירות רקדו לפני המלך. וכשהשעון צלצל שתיים-עשרה, המרופטת, עם רועה האווזים ועם להקת האווזים שורקים ונדים בראשיהם, עברו בדלת הגדולה ונכנסו ישר לאולם הנשף, כשמהצדדים הגברות מתלחשות והאדונים צוחקים והמלך מביט בתדהמה.

אך כשהגיעו מול כס המלכות קם ממושבו ליד המלך האיש הצעיר, שאותו המרופטת הכירה בדרך. הוא ניגש אליה, לקח את ידה, נישק שלוש פעמים לפני כולם ואז פנה אל המלך.

"אבא" אמר, כי זה היה הנסיך בעצמו, "בחרתי כבר והנה כלתי, הנערה היפה בארץ כולה וגם המתוקה ביותר!"

ולפני שגמר לדבר רועה האווזים שם את החלילית שלו לשפתיו וניגן את מה שנשמע כמו ציפור ששרה רחוק ביער. וכשהוא ניגן סחבות של

המרופטת הפכו לבגדים מבריקים מקושטים באבני חן, כתר זהב נח על שערותיה ולהקת האווזים הפכה לצוות משרתים הנושאים את שובל שמלתה הארוך.

וכשהמלך קם כדי לברך אותה כבת נשמעו חצוצרות לכבודה של הנסיכה וברחוב אמרו אנשים זה לזה "הה, הנסיך בחר לו את לאישה את הנערה היפה ביותר בארץ."

את רועה האווזים לא ראו יותר ואיש לא ידע מה קרה אתו והאציל הזקן חזר לארמונו שלחוף הים. הוא לא יכול היה להישאר בטירת המלך כי נשבע לא להביט על פניה של נכדתו.

הוא עדיין יושב ליד החלון שלו ואפשר לראות עד היום שהוא בוכה קשה יותר מאשר קודם. ושערותיו הלבנות קושרות אותו אל האבנים ונחל הדמעות שלו זורם אל הים הגדול.